

KUULAMISÜLESANNE

Kuula kaks korda teksti ja lahenda seejärel ülesanne 1.

Kärbse päev

Asta Kass

Üks kärbes sibas mööda lage edasi-tagasi, ajas pea kuklasse ja vahtis uudishimulikult üle öla alla. Enda meelest oli ta küll all ja vaatas ülespoole. Ta oli niivõrd noor, see kärbes, alles tuppa tulnud, aga mitte selles ei olnud asi. Ka täiskasvanud kärbsed ajavad alumise ja ülemise poole alatasa segamini ega tee seepeale teist nägugi. See oli lihtsalt üks iseäralik kärbes, ta kibrutas otsmikku ja juurdles põhjalikult, kuidas asjad laes seisavad, lauad ja toolid ning koguni inimesed. Kuidas nad alla ei kuku, kui neil on kõigil jalad ülespidi?

Ühe päevaga ei olnud kärbes veel kuigi palju jõudnud näha, aga ise arvas, et tal on maailmas juba nähtud kõik, mis nägemist väärt.

Muidugi oli ta üht-teist jõudnud silmitseda. Ta nägi, kuidas tuul aknakardinaid liigutab. Nägi kahte puud akna taga kasvamas, huvitaval kombel ladvad allapoole. Nägi päikest, mis pani silmi kissitama. Aga päike oli ümmargune ja ta ei osanud arvata, kas see on taevas ikka õigetpidi või on temalgi pea alaspidi. Päikesel ei ole ju pead ega jalgu.

Nii ta siis kõndis mööda lage ja sumises vahetevahel ärritunult. Muidu oleks ta eluga täiesti rahul olnud, aga küsimus, kuidas asjad laest alla ei kuku, tegi teda närviliseks. „Kui ma selle mõistatuse lahendada suudan, olen ma oma eluülesande täitnud,” mõtles ta.

Kärbes oli väga ettevaatlik. Ta ei julgenud lendu tõusta ega ka seina mööda alla ronida. Ta kartis, et tal hakkab suurest kõrgusest pea ringi käima ja ta kukub jalaluu katki või midagi hullemat.

Pikapeale kogus ta siiski julgust, ajas tiivad laiali ja tegi esimese lühikese lennu. See võttis tal südame alt kõhedaks ja ta maandus kähku kärbselindil, mis laest alla rippus. Kärbes toetas jalad vastu linti ja tundis, et see hoiab teda kindlalt kinni.

„Nüüd ma tean, nüüd ma tean,” sattus kärbes vaimustusse. Ta oleks heameelest jalgu plaksutanud, kui need lahti oleksid pääsenud. „Ah, niisugune see saladus ongi!” Aega viitmata hakkas ta oma avastust teistele kärbestele kuulutama: „Liimiga! Liimiga! Vaat, kuidas inimesed oma asju laes kinni hoiavad. Nüüd teate teie ka!” Teised kärbsed kuulasid teda imeliku osavõtmatusega.

„Mina ei tea, kuidas teiega on, aga mina olen igatahes uhke, et ma selle mõistatuse lahendasin. Juurdlesin selle üle terve elu. Nüüd pole maailmas midagi, mida ma ei teaks,” sumises kärbes võidurõõmsalt ja laskis tiivad rippu nagu pärast suure töö tegemist.

(Asta Kassi „Kärbse päev” järgi. Hea Laps 10/2008)